

БЪДНИ ВЕЧЕРЪ

Изминаха се три месеца отъ оня тжженъ есененъ день, когато мама ме пригърна и цѣлуна за сбогомъ. Тръгнахъ бѣхъ за една далечна приказна страна — България, за която само бѣхъ слушалъ и сѣнувалъ. Сега уча въ единъ малкъ подбалкански градъ. Не съмъ свикналъ нито съ улицитѣ, нито съ хората. Често си поплаквамъ за мама, за немирното ми куче Карчо, за близката горичка, за цѣлото село. Виждамъ разхвърленитѣ му по махали кжщици, сгушени като птичета въ топлиѣ пазви на Бистра-планина, хе тамъ, задъ Вардара. Пушатъ си коминчетата кротко и мирно, като старци събрани на сладки приказки. Тече си полузаledenата рѣкичка. На Рудина се биятъ съ снѣгъ мои другарчета, пързалаятъ се и се веселятъ, само азъ не съмъ при тѣхъ. Мжчно ми е. Живѣя почти съвсемъ самъ: двамата ми по-възрастни братя излизатъ по работа рано сутринъ, и се връщатъ късно вечеръ.

За пръвъ пжтъ ще посрѣщамъ Бъдни вечеръ безъ мама. Не ме свѣрта въ кжщи. Излизамъ ей така дано ми олекне. Забързани люде носятъ разни покупки: елхи, играчки, хлѣбъ, а нѣкои сж помѣкнали цѣли прасенца порозовѣли отъ студа. Спирамъ предъ нѣкои празнично освѣтени магазини. Не мога да откжсна очитѣ си отъ една желѣзница: по сребърни релси тя обикаля задъ стѣклото, минава презъ тунели, пухти, свири. Отъ друга витрина поглежда Дѣдо Коледа, а-ха да ми проговори и да трѣгне съ мене — толкова сполучливо е направенъ. Неговиятъ погледъ ме стопли и зарадва.

Върнахъ се въ кжщи. Запалихъ печката и зачетохъ една книжка. Разправя се за една майка останала сирота самотница въ голѣмия си домъ. Не мога да продължа: споменитѣ ме грабватъ и ме носятъ далече, въ моето хубаво родно село.

Мама, разбира се, е станала отъ тъмни зори. Тя ще направи всичко по обичая. Помолила е нѣкое отъ махленчетата да ѝ донесе бъдникъ отъ Присой — крайселска джбова гора. После се е за-